

Vereenigingsgedachten.

II.

In het laatste Tijdschrift vinden we een stukje van de hand van collega Smith, getiteld „Vereenigingsgedachten”.

Dit schrijven geeft mij aanleiding iets te zeggen omtrent het Alg. Ned. Tandh. Verbond, dat nog steeds niet tot stand gekomen is.

Door het Eerste Ned. Tandh. Congres werd benoemd eene commissie, bestaande uit Dr. v. d. H o e v e n, G r e e t e r e n K l i n k h a m e r, om voor te bereiden de oprichting van een Ned. Tandh. Verbond, dat zich uitsluitend zou bezig houden met de behartiging van de maatschappelijke en standsbelangen der Nederlandsche Tandheelkundigen.

Deze, laten we haar noemen Verbondscommissie, had dus in opdracht na te gaan, op welke wijze de Tandheelkundigen in den lande het beste tot één lichaam te vereenigen zouden zijn, echter met instandhouding van de bestaande vereenigingen, hetgeen de motie, die het Congres aannam, uitdrukkelijk bedong.

Op het oogenblik bestaan als nationale Vereenigingen: het Ned. Tandh. Genootschap en de Ver. van Ned. Tandartsen (de Ned. Tandm. Ver. is in dit jaar ontbonden). Beide vereenigingen behartigen zoowel de maatschappelijke en standsbelangen als de wetenschappelijke belangen hunner leden.

Aan beide vereenigingen wordt nu gevraagd: „Wilt ge

uwe maatsch. en standsbelangen uitsluitend toevertrouwen aan eene nieuw op te richten Tandh. Ver.?" Het antwoord ligt voor de hand. De vereenigingen zijn huiverig dit belangrijke deel hunner zorg zonder voorbehoud voortaan over te laten aan een lichaam, dat nog zal moeten toonen, wat het is en hoe het werkt, en daarom willen zij die belangen wel overlaten aan het Verbond, „tenzij” het bestuur of de Vereeniging meent ze in eigen kring te moeten behandelen.”

Nu is de vraag: „hoe moet het Verbond worden samengesteld?”

Velen zullen hierop antwoorden:

„Zeer eenvoudig, ieder tandheekkundige in den lande *kan* lid worden van het Verbond. De leden kiezen een bestuur, dat voor de leiding zorgt, en klaar is Kees.”

Toch is inderdaad deze kwestie niet zoo eenvoudig, want al *kunnen* alle tandheekkundigen lid worden, daarom is het nog zeer de vraag of zij het doen. Wordt er slechts een klein gedeelte lid, welke kracht ontwikkelt dan het Verbond?

Stel het geval, dat de leden der Vereenigingen zich individueel bij het Verbond kunnen aansluiten, dan zullen er al dadelijk velen zijn, die geen lid worden omdat zij redeneeren, „waarom moet ik lid worden van eene Vereeniging, die alleen de maatsch. en standsbelangen behartigt, terwijl mijne vereeniging, waarvan een ieder lid kan worden, die belangen toch ook behartigt.

Laten degenen, die zoo gaarne *ééne* vereeniging in ons land zien, beginnen met zich bij *ééne* van de bestaande vereenigingen aan te sluiten, dan toonen zij tenminste bij voorbaat belang te stellen in het tandheekkundige leven.” Zoo redeneeren er velen.

Het is dan ook niet onwaarschijnlijk dat een Verbond, waarbij zich ieder tandheekkundige individueel kan aansluiten, zou blijken onbestaanbaar te zijn.

Nu bestaat er echter nog een andere weg om tot een Verbond te geraken, en deze wordt door collega Smith aanbevolen.

Hij wil, dat er van het Genootschap voorstellen uitgaan om tot een fusie te geraken, met dien verstande, dat de leden van de Ver. v. Ned. Tandartsen hun lidmaatschap opzeggen en toetreden tot het Genootschap. Dan zou het Genootschap eene metamorphose ondergaan, en er zou toch geene nieuwe Ver. gevormd worden.

Collega S m i t h heeft gelijk, eene nieuwe Ver. ontstaat er niet; integendeel er zou ééne vereeniging worden opgedoekt (waar blijft de motie?) Maar van de metamorphose zullen toch weinigen iets bespeuren. Alleen zou het ledental van het Genootschap wat vermeederen, maar voor de rest bleef het toch het Ned. Tandh. Genootschap, of wil collega S m i t h den naam van het Genootschap nu ook veranderen in *Alg. Ned. Tandh. Verbond*.

Veronderstel dat het Genootschap dit deed, wat het natuurlijk nooit doen zal en naar mijne meening met recht, denkt ge dan, collega S m i t h, dat de niet bij eene Ver. aangesloten tandheilkundigen op slag lid zullen worden van dat gemetamorphoseerde Genootschap? Wat houdt de menschen dan nu toch tegen, om lid van eene Vereeniging te worden? Alleen dat verbod om te adverteeren? Of dat men twee jaren gevestigd moet zijn? Of dat men zich aan eene ballotage moet onderwerpen?

Voor hen, die geen twee jaren gevestigd zijn, staat de Ver. v. Ned. Tandartsen open, en deze Vereeniging kent ook geen verbod van adverteeren. Maar deze redenen geven ook niet den doorslag, want de jongeren, voor wie ze het meest gelden, zijn op een enkele na allen in het Vereenigingsleven opgenomen.

Zooals op het oogenblik de zaken staan, lijkt mij iedere fusie uit den booze.

Het Ned. Tandh. Genootschap en de Ver. v. Ned. Tandartsen leven ieder hun eigen tandh. leven in eigen kring. In goede verstandhouding werken zij gezamenlijk aan hetzelfde doel naast elkaar; en waar het noodig is, reiken zij elkander de hand.

Naar mijne meening zullen de maatschappelijke en standsbelangen het beste worden behartigd als uit beide Vereenigingen eene Centrale Commissie wordt gevormd, aan welke die belangen zullen worden toevertrouwd.

Deze Commissie kan zich dan personen assumeeren, die niet tot ééne van de beide tandh. Vereenigingen behooren, en zou zich kunnen noemen: *Centrale Commissie voor tandheelkundige belangen.*

Zij, die dan deze Commissie wenschen te steunen, hebben niets anders te doen, dan lid te worden van ééne der nationale Vereenigingen.

(De Verbondscommissie zal op het volgend Congres rapport uitbrengen).

J. M. KLINKHAMER.